

הפינוק הקטן של הבוקר התענוג הקטן של הערב

יום חמישי, 9 בינואר ו' שבט תשס"ג

נוי לעיתון עזרה כתוב לנו פרסם אצלנו הפוך לאתר הבית

GO תפוז אנשים

תירות

אויב מבית

תון

פעם הוא היה צנחן. היום אפילו הפלסטינים נרתעים מהאנטישמיות של ישראל שמיר
בן דרוו ימיני

פומביות

היום

דעות

בחירות

און ליין

מחשבים

און ליין

אקשן

נשים

וויזיה

סופשבוע

תרבות

גורמה

מדל"ן

רים

טרמינל

ילדים

הקו הישר

דרושים

כללי

זדשים

זמן חולון

ידיד פלסטיני שלח לי לפני זמן מה מאמר, לא מפרי עטו. קראתי וכעסתי. איך אתה שולח כאלה דברי בלע, שאלתי אותו. מה אתה כועס, הוא ענה, אתה יודע מי הכותב? לא, עניתי, אבל לפי התוכן זה נשמע כמו עוד איזה אנטישמי. יש לך טעות, תיקן אותי הידיד. מדובר ביהודי, ישראלי. קוראים לו ישראל שמיר. נבירה בארכיון ובאתרי אינטרנט העלתה מאמרים נוספים של האיש, והתדהמה רק גדלה. שמיר אינו דמות וירטואלית, וגם אם בעשר השנים האחרונות הוא נעלם מן התודעה בישראל, הרי שהוא חי ובוטט בארצות הברית ובאירופה, מפיץ רעל ארסי נגד ישראל ונגד היהודים גם מעל במות מכובדות, כמו האוניברסיטאות האמריקאיות הארוורד, קולומביה וברקלי. לא מזמן ישב בפאנל אחד עם פרופ' אדוארד סעיד אינטלקטואל, לא בדיוק ידיד ישראל אך אינו חשוד באנטישמיות. יש לשער ששמיר הציג עצמו בפאנל כ"סופר ועיתונאי ישראלי מופו" - כך הוא נוהג לעשות בכל הופעה שלו וכך הוא מציג עצמו במאמרי הבלע שלו. מתוך נבירה נוספת מתברר שלישראל שמיר, כמה מתמיה, יש עבר שורשי. הרוני, מסורבי עלייה רוסים, רשמו פרק ציוני מפואר בחייהם. הוא עצמו גדל בסיביר, בעקבות הגלייתו של אביו לשם, והיה פעיל עלייה ציוני בולט. אנשים שהכירו אותו שם זוכרים בחור צעיר בעל כושר שכנוע אדיר בזכות מדינת ישראל. כשהצליח לעלות לארץ עם סבו, לאחר מלחמת ששת הימים, התגייס לצה"ל ושירת כצנחן בהמשך, הקריירה שלו כללה עבודה עיתונאית באחדים מעיתוני ישראל. אפילו בקול ישראל הוא היה. כשהתקבל לחוגי השמאל, היה תקופה קצרה דובר מפ"ם. הוא לא נעלם לחלוטין מן המפה בארץ, מדי פעם הוא עדיין כותב לעיתון הנפוץ ביותר בשפה הרוסית בישראל, "וסטי". יש לו דירה בתל אביב, בה הוא חי עם אשתו השנייה, אליס, שעלתה אף היא מרוסיה. אלה שלא מכירים את עומק התהום שאליה הידרדר, מדברים עליו בהערכה.

שטיפת מוח בגן הילדים

תורת הגזע מתוצרת ישראל שמיר מעוררת חלחלה. ההשוואה החביבה עליו ביותר היא בין הנאצים ובין הישראלים והיהודים: "מה לא אהבנו בנאצים הגרמנים?", שואל שמיר במאמרו, אותם ניתן למצוא באינטרנט, וגם עונה: "את הגזענות. הגזענות שלנו (היהודים - ב.י.) היא לא פחות נפוצה ורעילה". כאשר שמיר משווה בין האווירה בישראל של היום לאווירה ששררה בגרמניה הנאצית, הוא כותב: "אפילו הנאצים לא

התכוונו להרוג את האויבים היהודים שלהם עד 41". איך ומתי בדיוק הפכו יהודי אירופה ל"אויבים", ומתי הם בדיוק הכריזו מלחמה נגד הגרמנים - זה לא ממש ברור מהמפמפלים של שמיר. והוא מוסיף: "הזונדרקומנדו היהודי הוא נושא ההערצה שלנו היום... החל מגן הילדים עוברים היהודים שטיפת מוח שהם ה"אובר אלס" (כנאמר בהמנון הנאצי: "גרמניה מעל כולם" - ב.י.). עושים להם אינדוקטרינציה שהגויים הם לא לגמרי בני אדם ולכן מותר להרוג אותם". מכיוון שכאמור, מדובר באיש מן היישוב, עיתונאי שמאמרו מופצים ברחבי תבל, אדם שזוכה, כפי שיתברר, לתמיכה מסוימת גם בישראל, יובאו עיקרי דברי הבלע של שמיר בעניין תורת הגזע, ככתבם וכלשונם. הדברים פורסמו במאמר שנשא את הכותרת "מתקפת הפסחא" ופורסם בשני חלקים. לפני שנגיע לאנטישמיות הבוטה והישירה במאמר, ש"הפרדיגמה היהודית" במרכזה, ראויים לציון

עוד כמה מוטיבים, שהם הקדמה למנה העיקרית. שמיר חובב את ההשוואה בין הסבל של

99.27 ₪
100% החזר דמי טפול
בעת רכישת המוצר

טלויזיה טושיבה 29"
362.67 ₪
100% החזר דמי טפול
בעת רכישת המוצר

מייבש כביסה אינדסטי
97.84 ₪
100% החזר דמי טפול
בעת רכישת המוצר

MAX PRICE
עכשיו ב-MAX PRICE

ארכיון

אתר הנצחה

מעריב נאץ

לוח פי2

FixTravel

הכריות

jobcenter

מעריב מנויים

זמן השרון
זמן הנגב
כל הזמן
זרף הירוק

רחה
נתב"ג
ייר

ישו הנוצרי, מאחיו היהודים, לבין סבל הפלסטינים מהיהודים בהווה: "השאלה המרכזית היא, האם האיש הזה (ישו, שמגלם את הפלסטינים - ב.י.) חייב לעבור צליבה, מופנית לכולנו. אם נעצור את ההוצאה להורג, נשנה את ההיסטוריה. המלחמה בפלסטין הפכה לחלק מהמלחמה הגלובלית בין תומכי ומכחישי ישו... אין זה מקרה שבאותו הזמן שבו הפגזו טנקים יהודים את הבתולה מבית-לחם, בארה"ב החלה התקשורת הנשלטת על ידי יהודים במסע השמצה מרושע נגד הכמורה הקתולית (הכוונה לחשיפת מקרים בארצות הברית על ניצול מיני של ילדים על ידי כמרים - ב.י.), ובצרפת החלו בהקרנת הסרט 'אמן', המשמיץ את האפיפיור המנוח פיוס" (האפיפיור במלחמת העולם השנייה, שהואשם בשתיקה לנוכח השמדת היהודים - ב.י.). הנה לנו באחת תיאוריית הקשר היהודי העולמי. ושמיר ממשיך: "העולם הנוצרי עשה טעות חמורה כאשר נטש, באופן חד צדדי, את המאבק בפרדיגמה היהודית", אשר נזקה למיליארי אנשים עוד יפורטו בהמשך. אנחנו עדיין בתחום הדתי, בהשוואה בין חג הפסח היהודי לבין חג הפסחא הנוצרי. אצל הנוצרים, לפי היהודי שמיר, מדובר בחג של תחייה של מי שהקריב עצמו למען כולם. אבל אצל היהודים, לעומת זאת, הגישה הפוכה: הצלה ליהודים ומוות לאחרים. אצל הנוצרים זו חגיגה של אלטרואיזם, ואצל היהודים זו חגיגה של אגואיזם. לאחר ההבחנות התיאולוגיות-גזעניות, מתחיל שמיר לפרט נזקי "הפרדיגמה היהודית". עוד לפני כן, הוא מציין ש"לא מדובר בשמיר סכולסטי או תיאורטי, אלא בעניין מעשי". ומכאן לאנטישמיות הבוטה: "מאז עלייתה של הפרדיגמה היהודית, האומות המשגשגות מקריבות את האומות העניות כדי להגדיל את שגשוגן. הגידול בעוני של העולם השלישי הוא הוכחה לכך... בשנות השישים והשבעים היתה צמיחה כלכלית בעולם השלישי. החל משנות השמונים, שנות עליית הפרדיגמה היהודית, המגמה התהפכה, והעוני בעולם השלישי הולך וגדל". שמיר ממשיך וטוען שהדברים נכונים גם למדינות עצמן, שכן היהודים הם הנשכרים העיקריים מ"הפרדיגמה היהודית". בהמשך, כאשר מתאר שמיר את הניצול שמבצעים היהודים בערבים, הוא מצטט מהתלמוד: "הצורך של יהודי במים לכביסה, קודם לצורך של הגויים במים כדי לחיות". מדובר, כמובן, בשקר מבית היוצר האנטישמי. הבריתא התלמודית עוסקת בסדר העדיפויות לשימוש במי מעיין השייכים לעיר מסוימת. וכך נכתב במקור: "אחרים וכביסתן; חיי אחרים קודמים לכביסתן. רבי יוסי אומר: כביסתן קודמת לחיי אחרים". כלומר, אין מילה אחת על גויים, וההלכה היא דווקא להעדיף את ה"אחרים", יהודים או גויים. ורק רבי יוסי טוען אחרת, וגם הוא, עוסק במי שאינו שייך לעיר, ולא ב"גויים". גם כאן, שמיר הולך בעקבות גדולי האנטישמים. אלה תמיד השתמשו במקורות תלמודיים לצורך תיאוריות הגזע. שמיר עולה עליהם, משום שהוא גם מטעה ומסלף. נדמה שמאז הפרוטוקולים של זקני ציון לא קם תאורטיקן שמנסה להטיל את כל חוליי העולם על היהודים. אין שום אוניברסיטה בעולם הדמוקרטי שהיתה מארחת מישהו מהמטיפים האנטישמים המנסים למכור את מרכולתם. אבל ישראל שמיר, שאומר מה שגם האנטישמים מנסים לעתים להסוות, זוכה לכבוד וליוקרה. הוא מוזמן, הוא כותב, הוא מתארח, הוא מופיע. מותר לו. הרי הוא יהודי וישראלי. צנחן בצבא ישראל. הוא מבפנים. זה לא פלא שציטוטים ממאמרי שמיר מופיעים במקום של כבוד [באתרים אנטישמיים](#) בחלק השני של [מתקפת הפסחא](#) חוזר שמיר על אותן האשמות ועוד מוסיף להן. בהמשך לטענות נגד התקשורת האמריקאית - שהיא, כזכור, בשליטה יהודית - העוסקת בטענות על התעללות מינית מצד כמרים, שואל שמיר, איך זה יש התנפלות על הכמרים, אך אין התנפלות על "אומת הכהנים", הם היהודים, אשר מוציאים לפועל "מזימה פיננסית יהודית". בכל דבר הוא מוצא את הקשר היהודי. גם חשיפת נסיון הכשל לרצוח את נשיא זימבבואה מוכיחה, לדבריו, את הקשר הזה, שהרי אחד הזוממים היה ישראלי. שמיר טורח ליצור קשר בין רצח הלורד מוין בקהיר, לבין הניסיון לרצח לנין, בין רצח הרזן ברנדוט, לבין חיסול בן-ברקה והניסיון לחטוף שר ניגרי. וזה כמובן מוכיח שיש איזה רצף ארוך, היסטורי, שעומד מאחורי שורה ארוכה של רציחות והתנקשויות במנהיגי עולם. זה בכלל לא חשוב שכל המקרים הללו הם אפילו לא טיפה בים ההתנקשויות הפוליטיות. אצל שמיר מדובר במזימה יהודית, שמושנתקת לנוכח השליטה היהודית בתקשורת העולמית ובעולם הקולנוע בהוליווד. והכל קשור, באיזה חוט בלתי נראה, של מזימה יהודית, גם לחיסול הפלסטינים בשטחים. בסיכום אותו מאמר מציין שמיר שיש גם יהודים אחרים, שאותם הוא רואה כחבריו לדרך: פרופ' נועם חומסקי, מחשובי הבלשנים בעולם, שמנהל תעמולה ארסית נגד ישראל, ונורמן פינקלשטיין, שספרו "תעשיית השואה" עורר לפני כשנה סערה ציבורית. לחומסקי יש לא מעט מעריצים בישראל. לא כל כך בטוח שהם ירגישו בנוח עם האיש שמגדיר את עצמו כחבר שלהם. למקרא המאמרים של שמיר, הכוללים גם התייחסות לישראלים כאל "ידו-נאצים", אסור ליפול למלכודת שלפיה מדובר באיש שוליים תמהוני. מדובר באדם משכיל ובעל כושר ביטוי בולט. האיש שולט בשפות רבות, כולל יפנית, ומאמרו מתפרסמים כמעט בכל שפה אירופאית. הוא עסק בתרגום יצירות מופת לרוסית וזכה לשבחים, גם בישראל. הוא החל בפרויקט אדיר של תרגום התלמוד לרוסית. הוא מופיע, כאמור, מעל במות

חשובות, לצד אנשים בעלי שם עולמי. מהדיווחים אפשר ללמוד על תגובות אוהדות. בדרך כלל, הוא לא שופך את הארס האנטישמי ו"מסתפק" באנטי ישראליות ובאנטי ציונות בוטה. זה בהחלט מעורר אהדה בחוגים מסוימים, אבל כפי שיתברר, לא כולם קונים את הסחורה. ובעניין הזה, של מי מוקסם משמיר ומי מגנה אותו, יש הפתעות.

שכפל ספרים בסיביר

ההתחלה של שמיר היתה שונה. הוא נולד זמן מה לאחר קום המדינה והוריו העניקו לו בשל כך את השם המחייב ישראל. אביו, יוסף שמרלר, היה יהודי פולני שנדון לעשר שנות מאסר עם עבודות פרך, כאשר ביקש לצאת מברית המועצות כדי לשרת בצה"ל. לאחר שיצא מהכלא נפטר. אמו, אסתר, התחתנה שנית, עם וולט לומבסקי, ובני הזוג הפכו בהמשך למסורבי ולפעילי עלייה. ישראל הצעיר גדל בסיביר, למד פיזיקה ומתמטיקה, התחיל ללמוד משפטים, והפך אף הוא לפעיל ציוני נלהב. באחד המקרים, כשביקשו יהודים ממוסקבה לשכפל ספר לימוד בעברית, הוא הצליח - תוך הפרת חוק והבטחת תשלום מכיסו - לארגן שכפול של אלף ספרים, כולל העברתם למוסקבה. עלילותיו מאותם ימים מתועדות בתיק אישי באוניברסיטה העברית. לאחר מלחמת ששת הימים, כבר בישראל, שינה את שמו לשמיר. בתחילת שנות השבעים התגייס לצנחנים וסיים את שירותו בנח"ל המוצנח. כמסורבי עלייה, הפגינו אמו אסתר ובעלה במוסקבה, מול בית המשפט שדן בערעורם של אסירי משפטי לנינגרד. הם הואשמו בחוליגניזם, ישבו זמן קצר בכלא, אך זמן לא רב לאחר מכן הצליחו לעלות לישראל. תחילה התגוררו בירושלים, בהמשך עברו להתנחלות עלי בשומרון. כדי לבקר את אמו, נאלץ ישראל שמיר לחצות את הקו הירוק. והוא אכן עושה זאת. מפגש מוזר. האם פעילה ב"מולדת" - הבן מפיץ תעמולה אנטישמית. "אני שייכת לתנועת 'מולדת' מיום הקמתה", אומרת אסתר שמרלר-לומבסקי. "אני מתנחלת. העניין של ישראל קשה לי. בתור אמה, אני מעדיפה לא להוסיף. הוא קיבל חינוך ציוני. הוא היה פעיל ציוני. עשה דברים גדולים. מאוד כואב לי מה שקרה לו. הייתי רוצה להבין בעצמי. אני חושבת שזו מחלה. בעצם זו מחלה נפשית. הוא נראה שפוי. הוא לא מופרע. הוא כאילו חכם. אבל משהו לא בריא". היא מדברת על סף בכי. לאחר השירות הצבאי התקרב שמיר לחוגי השמאל. פעילי שמאל מהחוגים שאכלסו את קפה טעמון בירושלים, בתחילת שנות השבעים, זוכרים את האיש, שנראה להם כאינטלקטואל גלותי. ב-74' הוא היה גם מועמד לכנסת השמינית, במקום לא ריאלי, ברשימת "מוקד", שבראשה עמד מאיר פעיל. פעיל, שלא ידע על ההידרדרות בדעותיו של שמיר, ביקש עכשיו למסור לו דרישת שלום. בהמשך נסע שמיר לווייטנאם ולקמבודיה ואף דיווח משם לבי.בי.סי. בלונדון הוא הכיר את מי שתהפוך לאשתו ולאם שני בניו (וכיום גרושתו), בתו של אחד מראשי המפלגה הקומוניסטית בשבדיה. במסגרת מסעותיו במזרח כתב שמיר לעיתונים נוספים, כולל "הארץ", "על המשמר" ו"מעריב". בשלב מסוים, בשנות השבעים, שב לארץ והפך לדובר סיעת מפ"ם בכנסת. יאיר צבן, לשעבר שר ויו"ר מפ"ם, זוכר שהוא היה בתפקיד זמן קצר בלבד. בתחילת שנות התשעים הפך שמיר לכתב של היומון הרוסי "פרבדה" בישראל, לא לפני שבילה תקופה מסוימת במוסקבה. בסוף '93, כש"פרבדה" נסגר, שמיר ארגן עצומה למען המשך הוצאתו. בימי מוסקבה שלו השמיע עמדות מאוד ביקורתיות כלפי ישראל, אך עדיין ללא שמץ אנטישמיות. הוא פרסם ספר ברוסית, "עץ הזית ועץ האורן", על הסכסוך הישראלי-פלסטיני, ובו קטל את ישראל. באתר המאמרים שלו באינטרנט הוא כותב, שלאחר שהשמיע עמדה התומכת בזכות השיבה של הפלסטינים, הוא פוטר מעיתון "הארץ". החל מאותן שנים הוא עוסק גם בתרגומים שונים, לרוסית, של ספרות מופת. בין לבין, הספיק לעבוד כמורה דרך. ישראל שמיר הוא עדיין בן בית בחבורה של עולים מרוסיה, אנשי רוח, המרוכזים סביב כתב העת "זרקלו". מיכאל גרובמן, מהכותבים, מספר: "יש שני ישראל שמיר. האחד הוא סופר כשרוני, שכותב גם אצלנו, מתרגם מעולה של עגנון, של גבריאל מוקד. שמיר השני הוא פרנואיד. בפעם האחרונה הוא סיפר שאחרי שהנאצים נוצחו, בעלות הברית רצחו 17 מיליון גרמנים תמימים. פעם הוא כתב שזה טוב שלסדאם חוסיין תהיה פצצה אטומית. הכתיבה של ישראל השני אנטישמית לכל דבר. הוא ידיד שלנו. יש בעיה. בזמנו פרסמנו עליו כתבה תחת הכותרת: "האויב האהוב שלנו". גם ח"כ יולי שטרן, שקרא את כתביו, אומר: "הוא איש חביב, סופר ומתורגמן מצוין. התרגום שלו של עגנון היה מעולה". כשנפגעה התיירות בפרוץ האינתיפאדה השנייה, עזב שמיר את עיסוקו כמדריך תיירים וחזר לפרסם מאמרים. זה השלב, ככל הנראה, שבו התחיל להפיץ את דעותיו האנטישמיות. רוב המאמרים העוסקים ביהדות וביהודים, שרבים מהם קשים לקריאה, הם מהשנתיים האחרונות. המאמרים מתפרסמים באינטרנט, בכתבי עת שונים, ובשפות רבות.

הפלסטינים נרתעו

לפני כשנה וחצי ניסה שמיר להתחבר לקבוצה הפועלת למען זכויות אדם לפלסטינים. בקבוצה, הפועלת בארצות הברית, חברים ישראלים, יהודים ופלסטינים. כאשר החל שמיר לפרסם את הגיגיו בקרב אנשי הקבוצה, הוא זכה, לפחות בשלבים הראשונים, לאהדה לא קטנה. לאחר זמן מה, כינה שמיר את היהודים "רוצחי ישו". מדובר בביטוי אנטישמי. האהדה הראשונית התחלפה בענני דאגה. שניים מחברי הקבוצה, עלי אבו-נימה וחוסין איביש, החלו לתהות על קנקנו של שמיר ולבדוק פרסומים נוספים שלו. הם עשו את זה עוד לפני שפורסם המאמר "מתקפת הפסחא", שכלל את תורת הגזע על "הפרדיגמה היהודית". אבו-נימה ואיביש נפגשו עם שמיר וביקשו הסבר להתבטאויותיו. הפגישה רק החמירה את המסקנות. לטענתם, במסגרת הפגישה הוא לא חזר בו מהכינוי "רוצחי ישו" וגם הוסיף ואמר ש"היהודים הם וירוס". את מסקנותיהם הם פרסמו ב [מכתב גלוי](#).

בו הם אומרים שהכללות גזעניות נגד יהודים לא יכולות להיות חלק מהמאבק שלהם. במסגרת הבדיקה גילו השניים דיווח מה [ג'רוזלם פוסט](#) , מחדש מארס 2001, מאת העיתונאי ג'ונתן רוזנבלום, המספר על כך שבהרצאה מסוימת בישראל אמר שמיר ש"יהודים קיימים בעיקר כדי לטפוף דם של ילדים פלסטינים על המצות שלהם". בשיחת הבהרה שהם קיימו עם שמיר טרח שמיר להכחיש את הדברים. הם לא קנו את הסחורה. איך זה, הם כותבים, לא טרח שמיר לפנות לעיתון כדי להכחיש את האמירה המיוחסת לו? המסקנה שלהם היתה חד משמעית. על רקע ההתבטאויות האחרות, נראה שהדברים נאמרו. אגב, בבדיקה שעשיתי עם אחת המשתתפות באותה הרצאה, היא לא שללה את האפשרות שהדברים אכן נאמרו. "לעתים אנו נוטים להתעלם מביטויים אנטישמיים", מסכמים אבו-נימה ואיביש את מכתבם, "משום שהדברים נאמרים על ידי יהודי. אבל", הם ממשיכים, "זהות הדובר לא הופכת את הדברים לפחות מתועבים... אנו קוראים לכל מי ששייך למאבק למען זכויות אדם לפלסטינים, לשקול מחדש את הגיגיו של שמיר, ולנהוג בהתאם". שמיר ענה להם במכתב [מפורט](#), שניסה להכחיש את ההאשמות. זה לא עזר. גם לאחר קריאת תגובתו של שמיר, השניים גיבשו עמדה ברורה וחד משמעית: שמיר לא יכול להיות חלק מהמאבק שלהם. בין לבין פרסם שמיר את המאמר על "הפרדיגמה היהודית". המסקנות לגבי שמיר הפכו לפסקניות יותר. אל הוויכוח בין שני הפלסטינים לבין שמיר נכנס גם העיתונאי ופרשן הספורט של הערוץ הראשון, חיים ברעם, שאותו מכנה שמיר "בעל טור מבריק". מתברר שהחיבה, לפחות לפני כשנה, היתה דו כיוונית. במסגרת הפולמוס מצטט שמיר דברים שכתב ברעם, בתגובה לחששות שהעלו איביש ואבו-נימה: "המאמרים שלו מעניינים והגישה שלו נון קונפורמיסטית". וזה עוד לא הכל. "איכשהו", שולח ברעם גיבוי למבקר שמיר, "לא באתם כדי להצדיק אותו, אלא דווקא כדי לערער את האמון בו. אני דוחה את המאמץ המפוקפק שלכם (אולי בשם המתנחלים הפשיסטים) בבז מוחלט". בתגובה על הדברים טוען היום ברעם: "הדברים נכתבו לפני ששמיר חצה את הקווים והחל לפרסם מאמרים נגד היהדות והיהודים. הכרתי אותו לפני הרבה שנים, כאשר הוא היה במפ"ם ובעל המשמר". הוא איש בעל ידע עצום. הוא קרא כמעט כל ספר בעולם. כל זמן שהוא כתב נגד הציונות, היו לזה הצדקות בעיני. אבל נגד היהודים, זה מוקצה. למרות שאני מתנגד לתשעים אחוז מהדברים שלו, אני בעד זה שיהיו גם אנשים כמוהו. שתהיה עוד זווית. אפשר להתמודד עם כל טיעון ולא להיכנס להיסטריה מכל מי שתוקף את ישראל. הדברים שהוא מצטט בשמי הם נכונים. לאחר שנחשפתי לעוד פרסומים שלו, אני חושב שהאנשים שחשדו בו כנראה צדקו. העמדה שלי היא שלילה תהומית לדברים שלו מאז שהוא חצה את הקווים. בשבילי אנטישמיות היא סוג נתעב של גזענות".

מסמכים נאציים למכירה

סופר ואיש רוח שקצת "התחרפן", או שמא אדם שבראש צלול, צעד אחרי צעד, הפך לעוכר ישראל? ההתחככות עם רעיונות אנטישמיים לחלוטין, סללו את הדרך של שמיר, הרואה את עצמו כאיש שמאל, לזרועות הימין הקיצוני. הקשר מתחיל במקום שבו הוא עובד: המגזין הרוסי "[זבטרה](#)", היוצא לאור ברוסיה וידוע כלאומני וכאנטישמי. בעליו של העיתון, אלכסנדר פרוקוב, היה המארח של דיוויד דיוק. דיוק הוא מראשי הימין הקיצוני האמריקאי, אנטישמי, בעל עבר בארגון הגזעני קו-קלוקס-קלן ומתומכי רעיון עליונות הגזע הלבן. מה עושה איש השמאל הקיצוני במעוז הימין הלאומני? ובכן, הקצוות כנראה מחוברות. שמיר מגלם את החיבור. הוא כל כך אנטי ישראלי ואנטי ציוני, שהדרך לאנטי יהודי היתה קצרה. זה לא מפריע לשמיר, כזכור, להופיע מעל אותן במות עם מאורות השמאל הליברלי בארצות הברית, או להיכלל ברשימות וב [עצומות](#) שונות, לצד אישים כמו אורי אבנרי, נועם חומסקי וטניה ריינהרט, כאחד התומכים

בפולטינים בכלל ובזכות השיבה בפרט. הכתיבה באכסניה לאומנית-אנטישמית ברוסיה הובילה את שמיר גם לאהדה מסוימת, הדדית, עם מכחישי שואה. באתר ההיסטוריונים הרוויזיוניסטים באינטרנט, הידועים גם כמכחישי שואה, יש [הפניה](#), הכוללת ציון לשבח, לאתר המאמרים של שמיר. שמיר לא נשאר חייב. באחד ממאמריו הוא כותב עליהם [באהדה](#), הוא מעריך את האומץ שלהם,

ומגלה יותר מהבנה לגישה שלהם. הקשר הזה הופך לעסקי. העיתון הלונדוני "טיימס" דיווח, בתחילת ספטמבר '98, על ניסיון של קבוצה רוסית למכור מסמכים נאציים אותנטיים, שנותרו במחסנים שונים עוד מימי סטלין. האיש העומד במרכז הסיפור, כנציג הקבוצה הרוסית, הוא ישראל שמיר. שמיר, כך מתברר, פנה לדיוויד אירווינג, מחשובי ההיסטוריונים הרוויזיוניסטים בעולם, אשר לפני זמן לא רב זכה להפסד צורב במשפט דיבה שהתנהל בלונדון, בגין פרסומו המכחישים את השואה. בסיום מכתבו טורח שמיר לציין שבשבועיים הקרובים הוא יהיה בישראל, תוך שהוא משאיר את מספרי הטלפון והסלולרי. אירווינג, משום מה, לא הרים טלפון. אבל חליפת האימיילים נמשכת. המידע הזה מופיע באתר של אירווינג באינטרנט. בשלב מסוים טוען אירווינג, שכל מי שירכוש את החומר עלול להסתבך עם הרשויות, בגרמניה או ברוסיה, שכן מדובר במסמכים גנובים. אירווינג גם מדווח, במקביל, למשטרת גרמניה, על ההצעה של שמיר. שמיר המשיך בפניותיו לאירווינג, אך החל משלב מסוים הפסיק אירווינג לענות. לפני קצת למעלה משנה הופיע שמיר בפריז, בכינוס של אונסק"ו, כאשר הנציגים הישראליים היו השרים לשעבר אמנון ליפקין-שחק ויולי תמיר. שמיר פרס שם את משנתו, בנוגע לכיסוי העיתונאי של הקונפליקט הישראלי-פלסטיני. התאוריה שלו כבר לא הפתיעה: "המקור להטיה התקשורתית בכיסוי הפלסטינים" נעוצה בכך ש"יותר מדי מה'לורדים של המדיה' תומכים בגישת העליונות היהודית, והם נפוצים ברחבי תבל", כך אמר. פרופ' יולי תמיר נזכרת: "מדובר באנטישמי שמציג את עצמו כישראלי. ביליתי את כל הכנס בהפרכת השקרים שלו. זה היה מזעזע". לאחר הכנס פעלה תמיר, לדבריה, אצל אנשי האו"ם, כדי ששמיר לא יוזמן עוד לכנסים על תקן של ישראלי.

שמיר: הרצל המליץ להתנצר

ישראל שמיר, בשיחת טלפון מחו"ל, ביקש לענות באופן מסודר, באמצעות הדוא"ל. על סדרת השאלות שנשלחו אליו, הוא לא החזיר תשובות ענייניות. סיפר בשבחי עצמו וגדולתו. תגובה על עמדותיו בלבד, כך טען, תהיה בבחינת "טיפול סובייטי, במובנו הגרוע ביותר, במתנגדי המשטר". אין ספק שעכשיו תהיה לו עוד סיבה להשמיץ את ההון היהודי ששולט בתקשורת הישראלית. בנוגע לציטוט השקרי מהתלמוד, ניסה שמיר להסביר ש"אחרים" הם גויים, לפי הפרשנות של הרב עדין שטיינזלץ ורבנים נוספים. באשר לאנטישמיות הבוטה, כתב שמיר: "אם תנסה לקרוא את הרצל, נורדאו, ז'בוטינסקי וגורדון, תמצא שאיש מהם אינו מאוהב ביהדות. אם היהדות כל כך נפלאה, למה לדעתך הציע חוזה המדינה להטביל את היהודים כפתרון השני. הפרדיגמה היהודית היא רוח ההלכה. אפשר למצוא את הביטוי בכתבים ה'אנטישמיים' של מרטין בובר, הרבי מלובביץ'. צדקו אבות הציונות כאשר חלמו על שלילת הגולה (שלילת היהדות), אך לא התמידו, ולכן הגענו על הלום". שאלתי את שמיר, היכן בדיוק מצויה באותם כתבים "פרדיגמה יהודית" במובן של מזימה פיננסית, שהרי רוב היהודים אז היו עניים, והוגי הציונות רצו לגאול אותם, ובעידן הנוכחי, לפי כתבי הפלסטר שלו, היהודים הם "מסטר לורדים" שגורמים נזק לכל העולם ובכל מקום. כך גם לגבי הסילוף של התלמוד ותאוריות אחרות. ניתנה לו גם ההזדמנות להסביר את קשריו עם אירווינג ושבחיו למכחישי שואה אחרים. שמיר בחר לא להסביר.

תגובה לכתבה

לראש הדף

שלח לחבר

הדפסה

לגרש אותו מישראל

ישראל

10-01-2003 (1)

All rights reserved © כל הזכויות שמורות **מעריב** תנאי שימוש

